

alla dessa förenade att på enskild väg anskaffa medel för dess utförande, äfven om sådana på denna väg kunde erhållas. Men om af allmänna medel beviljas ett amorteringslån på någorlunda billiga vilkor kan sjösänkingsföretaget verkställas; ty derigenom sättas strandegarne i tillfälle att utföra arbetet, och inbetalningarne, som då komma att ske successivt, kunna af dem med lätthet åstadkommas. Att begära det Staten skulle, utan återbetalningsskyldighet, anslå medel till företag, som väl betala sig för de deri intresserade, anser jag vara origtigt; men då företagen äro sådana, att de utan Statens mellankomst icke kunna verkställas, och då dertill kommer, att, såsom här, tusentals tunnland kunna förbättras eller vinnas till förökad afkastning och förhöjdt kapitalvärde i hundratusentals riksdaler, så anser jag fördelen för det allmänna fullt motsvara den obetydliga ränteförlust, som uppstår om ett amorteringslån varder beviljad. Det torde ej kunna förnekas, att de medel Staten lemna till understöd åt sådana företag, som höja nationalrikedomen och öka undersåtarnes förmåga, att bidraga till statsutgifterna, äro de som aldrig bäst blifva använda.

Jag föreslår alltså,

att 54,000 R:dr, utgörande icke fullt två tredjedelar af den beräknade kostnadssumman, beviljas såsom lån på billiga vilkor, för sänkning af Ifö-sjön i Willands härad och Christianstads län.

Stockholm den 23 Januari 1869.

Sven Nilsson.

N:o 82.

Af Herr A. W. Wigardt: Om beviljande af anslag och lån i anledning af inträffad missväxt inom de Småländska länen.

Som allmänt känt är, hade sistlidna årets starka och ihållande torka till följd, att inom de tre Småländska länen en snart sagdt total

missväxt inträffade, hvarigenom öfver en half million människor eller $\frac{1}{8}$:del af hela landets befolkning råkat i förlägenhet och nöd, och denna desto svårare, som missväxten rågade måttet af det ekonomiska bekymmer och den dåliga konjunktur som förut voro rådande. Det svåraste af allt var dock, att såväl hö som värsädesgrödan, hvaraf provinsens hufvudsakliga skörd består, blef på de flesta ställen så obetydlig, att man derföre nästan öfverallt måst nedslagta eller till underpris försälja en stor, om icke större delen af sin boskap, hvarigenom provinsens hufvudnäring erhållit ett slag, som icke blott för tillfället utan för flera år skall på landets välstånd hafva ett menligt inflytande. Detta, i förening med en stagnation i landets olika näringsgrenar, förnämligast bruksrörelsen, gör tillståndet än värre, och för betraktaren framställer det hela en tafla full af moln och skuggor.

Visserligen är den idoge Smäländingen på sin klena, magra jord härdad i försakelse och van vid ett torftigt lefnadssätt, hvilket besannas af ordspråket: »Smäländingen kan lefva på en sten»; men att göra stenar till bröd förmår han dock icke. Att i otid och utan orsak klaga eller beskärma sig, dervid är icke heller Smäländingen van. Ett gladt lynne, små behof, en rik förtröstan till Den, som växten gifver, tillfredsställer honom i lifvets vanliga vexlingar och bekymmer; men då på en gång snart sagdt alla förhoppningar svika, är det väl ursäktligt, om missmod med thy åtföljande sviter infinna sig. För att emellertid och så mycket möjligt är i någon mån kunna afhjelpa den för handen varande nöden och derjemte förekomma de menliga följder för framtiden, missväxten utan tvifvel förorsakar, anser jag det för en pligt att, såsom representant från denna ort, för Riksdagen framställa detta ärende, allt under förhoppning att Riksdagen, för så vidt det på den beror, skall räcka en hjälpsam hand åt de i nöd stadde. Min förtröstan här om är desto vissare, som man icke förut uraktlåtit bispringa andra delar af vårt land, då behofvet sådant påkallat, likasom det är säkert att, om icke hjälp för det af mig åsyftade ändamålet mellankommer, det är befara, att »man ur huse» lemna ett kärt fosterland för att i Nya Verlden söka den utkomst, de här eftersträfvat, men ej kunnat erhålla.

Att behofvet är stort och medlen som behöfvas icke ringa, framgår af de framställningar och beräkningar, som blifvit gjorda af såväl Landshöfdinge-embeten som landstingen i de olika länen, hvilka beräkningar jag, för den händelse de icke på officiel väg komma Stats-Utskottet till handa, framdeles skall hafva äran meddela.

På grund af hvad jag sålunda tagit mig friheten andraga, får jag vördsamt föreslå:

att Riksdagen för sin del måtte, utöfver det belopp Kongl. Maj:t i nåder äskat för behöfvandes undsättning i missväxtår, särskildt anordna till de nödställda 400,000 R:dr, deraf 100,000 R:dr utan återbetalningskyldighet och återstoden såsom räntefritt lån att återbetalas under loppet af åren 1870 till och med 1874 med en femtedel årligen, äfvensom att summan efter folkmängden lika fördelas på de trenne Småländska länen.

Och som snar hjälp är dubbel hjälp, anhålles lika vördsamt: att det begärda bidraget måtte sednast i Mars eller April innevarande år ställas till de behöfvandes förfogande.

Om remiss till högloffiga Stats-Utskottet anhålles vördsamt.

Stockholm den 25 Januari 1869.

A. W. Wigardt.

Häruti instämma:

D. Danielsson.

A. S. Sandstedt.

Carl Orre.

Joh. Fr. Kjellson.

P. Petersson.

C. J. Kjellman.

J. Jonasson,
från Kronobergs län.

A. Medin,
från Kronobergs län.

C. J. Bengtsson.

Jöns Pehrsson,
från Kronobergs län.

N:o 83.

Af Herr O. G. Hedengren: Om ändring af 82 och 88 §§ i gällande Konkurslag.

Då edgång såsom medel att inför domstol utröna och bekräfta sanningen af en sak väl aldrig utan nödfall eller trängande behof borde